

„Eikite ir kvieskite visus į vestuves“

(plg. Mt 22, 9)

Nacionalinė misijų tarnyba

**ŠVČ. M. MARIJOS
ROŽINIO MALDA
ŠVENČIANT 2024 M.
MISIJŲ MĖNESĮ**

MALDA KŪRĖJUI

Viešpatie, žmonijos Tėve,
sukurdamas žmones,
visus apdovanojai vienodu orumu.
Įliek į mūsų širdis broliškumo dvasios.
Įkvėpk mums naujo susitikimo, dialogo,
teisingumo ir taikos svajonę.
Skatink mus kurti sveikesnę visuomenę
ir oresnį pasaulį,
be bado, skurdo, smurto ir be karų.

Lai mūsų širdys atsiveria
ir geba atpažinti gėrį ir grožį,
kuriuos tu pasėjai visuose žemės žmonėse ir tautose.
Kad gebėtume užmegzti vienybės,
bendrų planų ir vilčių saitus.
Amen.

(iš enciklikos „Fratelli tutti“)

**„Eikite ir
kvieskite
visus į
vestuves“
(plg. Mt 22, 9)**

**ŠVČ. M. MARIJOS
ROŽINIO MALDA
ŠVENČIANT 2024 M.
MISIJŲ MĖNESĮ**

2024 m.
Nacionalinė misijų tarnyba
S. Skapo g. 4, LT-01122,
įm. k. 306008380
www.misijos.katalikai.lt

Maldos – iš Liturginio apeigyno.
Popiežiaus Benedikto XVI Enciklikos „Spe salvi“ apie
krikščioniškąją viltį citatos – iš Katalikų interneto tarnybos
puslapio *eis.katalikai.lt*.
Šv. Rašto tekstai ir popiežiaus tekstai – iš interneto.

Tekstą parengė

Kun. ALESSANDRO BARELLI SDB,
Nacionalinės misijų tarnybos direktorius

NIHIL OBSTAT

Kun. bažn. t. mgr. M. BIANCO SDB
Censor ad hoc deputatus
Vilnius, 2024 m. rugsėjo 13 d.

IMPRIMATUR

† G. GRUŠAS
Archiepiscopus Vilnensis
Vilnius, 2024 m. rugsėjo 13 d.
Nr. S-589/24

© Lietuvos vyskupų konferencija, 2024

© Nacionalinė misijų tarnyba, 2024

Išleista tik skaitmeniniu formatu

www.misijos.katalikai.lt

info@misijos.katalikai.lt

2024 m. leidinio

Pratarmė

Kvietimas į vestuves

Mieli broliai ir seserys,

Nacionalinė misijų tarnyba, kaip ir kasmet, siūlo jums šią nedidelę priemonę, skirtą atnaujinti jūsų misijinių entuziazmą Katalikų Bažnyčioje, ir į tradicinę spalio mėnesio rožinio maldą įtraukti taip pat ir Katalikų misijų intenciją. Tai nėra keistas prašymas, sugalvotas kokio nors misionieriaus ar vyskupo. Katalikų Bažnyčios misijinė veikla yra esminė jos dalis, kylanti iš paties Jėzaus: Kristus siunčia savo mokinius į pasaulį skelbti Evangelijos, ir tai yra Bažnyčios misijos pradžia.

Popiežius Pranciškus šių metų misijų mėnesį, o ypač Pasaulinę misijų dieną, kurią švęsime sekmadienį, spalio 20-ąją, kviečia mus apmąstyti temą „Eikite ir kvieskite visus į vestuves“ (plg. Mt 22, 9) ir pažvelgti į ją misionierišku žvilgsniu. Evangelizacija nėra skirta tik išrinktiesiems: Dievas kviečia visų tautų žmones į savo amžinąją šventę, o mes esame pašaukti kuo plačiau paskleisti šį jo kvietimą. Kiekvienas žmogus laisvai gali nuspręsti, ar jam šį kvietimą priimti, ar, kaip ir Evangelijos palyginime, jį atmesti. Mūsų užduotis yra būti žinios nešėjais.

Nacionalinė misijų tarnyba pateikia jums ištraukų rinkinį iš Benedikto XVI enciklikos „Spe salvi“ („Apie krikščioniškąją viltį“). Šios ištraukos galėtų padėti jums misijų mėnesį kasdien meldžiantis rožinį ir mąstant. Atsižvelgėme ir į tai, kad jau dabar vyksta pasiruošimas 2025-ųjų Jubiliejui, kurio tema bus „Vilties piligrimai“. Ieškant vilties Kristuje tiek sau, tiek pasauliui, misijų uolumas kviečiant visas tautas priimti Dievo teikiamą išganymą tampa labai svarbus. Mūsų tikėjimas yra kupinas vilties būtent todėl, kad jis yra dovanojamas mums ir visoms tautoms. Mūsų tikėjimą apšviečia amžinojo išganymo viltis tame pokylyje, į kurį esame pakviesti.

Misijų mėnuo, misijų diena

2024-ųjų spalio mėnuo, skirtas misijoms, ir ypač Pasaulinė misijų diena (toliau – PMD 2024), kuri bus minima šių metų spalio 20-ąją, kviečia mus apmąstyti temą „Eikite ir pakvieskite visus į pokylį“ (plg. Mt 22, 9). Pasaulyje, paženklintame „susiskaldymo ir konfliktų“, šis popiežiaus Pranciškaus kvietimas įgyja dar didesnę, beveik pranašišką reikšmę. Popiežius pabrėžia solidarumo svarbą kaip pagrindinį principą siekiant skatinti bendrąjį gerį ir kovoti su socialine, ekonomine bei politine nelygybe. Jis ragina siekti didesnės kolektyvinės atsakomybės, kad susitiktume ir pažintume vienas kitą kaip brolius (plg. PMD 2024

žinią) ir užtikrintume, kad nė vienas nebūtų paliktas nuošalyje.

Popiežius Pranciškus ragina mūsų bažnytines bendruomenes įgyvendinti du veiksmus: „eikite ir kvieskite“. Šie du veiksmožodžiai turi išskirtinai misijinę konotaciją. Pirmasis veiksmožodis – „eikite“ susijęs su skelbimu. Įvairiose misijų kalbose, išdėstytose Evangelijose, Jėzus moko savo mokinius, kodėl reikia skelbti Evangeliją ir ką reikia skelbti. Panagrinėkime šiuos du aspektus.

1. Eiti ir skelbti: kodėl?

Visų pirma, misija gimsta iš susitikimo su Viešpačiu. Tik tie, kurie yra su juo, gali skelbti jo Evangeliją ir pajusti poreikį ją perduoti kitiems. Bažnyčios misija yra „eiti“, „išeiti“, kad su uolumu ir evangelizuojančia aistra skelbtų Dievo Žodį. Misionieriui – mokiniui nėra kitos perspektyvos, kaip tik misija. Kaip primena dekretas „Ad gentes“, visa Bažnyčia yra pašaukta skelbti Evangeliją visoms tautoms (plg. Nr. 1). Taip, kaip Prisikėlusysis įtraukė mokinius į savo misiją, taip ir „kiekvienas krikščionis yra kviečiamas dalyvauti šioje visuotinėje misijoje savo evangeliniu liudijimu kiekvienoje aplinkoje“ (PMD 2024). Misijų uolumas gimsta būtent iš asmeninio susitikimo su Dievu, iš jo mokomės, kaip misionieriauti. Kaip primena popiežius Pranciškus, esame skatinami nešti džiaugsmingą Evangelijos žinią

nepaliekant nuošalyje nė vieno, siūlant trokštamą pokylį (plg. „Evangelii gaudium“ 14). „Kai pasaulis siūlo įvairių vartotojiškumo, egoistinio gerbūvio, kaupimo ir individualizmo „pokylių“, Evangelija kviečia visus į dievišką pokylį, kur viešpatauja džiaugsmas, dalijimasis, teisingumas, brolybė ir bendrystė su Dievu bei kitais“ (PMD 2024).

Dievas nenusileidžia savo dosnumu. Jis atveria „visų tautų pokylio“ duris. Būtent jis imasi iniciatyvos ir noriai kviečia žmogų į šventę, kurioje vestuvių salė tampa bendrystės erdve. Mūsų žmonijos istorija nuo pat pradžių turi būti suvokiama kaip bendrystės istorija, kurioje Dievas ieško žmogaus, kur Dievas vejasi žmogų, kviesdamas jį į vestuvių pokylį. Šis kvietimas yra aiškus raginimas žmogui dalyvauti visiškoje bendrystėje su Juo. Būti misijų bendruomene – tai liudyti Dievo meilę visiems ir turėti širdį, trokštančią, kad visi galėtų priimti Viešpaties kvietimą dalyvauti vestuvių pokylyje.

Tragiška, kad šis kvietimas daugelio atmetamas. Tai vyksta ir šiandien, kai ekonominė ir socialinė plėtra nėra nukreipta į visų žmonių orumą bei gerovę, o sukelia atskirtį, marginalizaciją ir kančią. Kaip kadaise rašė Fiodoras Dostojevskis, „milijonai žmonių, palikti ir atmesti nuo žmonijos pokylio, stumdosi ir spraudžiasi vieni ant kitų po žeme, kur juos įmetė vyresnieji broliai“ („Žiemos pastabos apie vasaros įspūdžius“).

Tai savarankiškos ir ciniškos visuomenės drama, kuri trypia milijonų gyvenimo išvargintų žmonių orumą. Kiekvieną dieną auga atskirtųjų nuo pažangos pokylio skaičiai.

Šiandien žodis „skurdas“ užleido vietą kitam žodžiui – „atskirtis“, ir šis atskleidžia naujus aspektus. Skurdo spektras plečiasi, jis nebėra tik ekonominis, bet apima ir naujas formas, tokias kaip socialinių santykių stygius, bendruomenės, kuriai galėtum priklausyti, neturėjimas, jausmas, kad esi marginalizuotas, nematomas, socialiai išmestas iš gyvenimo ir be ateities vilties, taip pat – negalėjimas patenkinti žmogaus santykių poreikių. Mūsų laikais mažai investuojama į nesavanaudišką ir ilgalaikę meilę, visuomenėje niekas nesitęsia amžinai. Norint suspėti su laiku, reikia būti lankstiems, keisti kryptį, kad amžinai išliktume dabartyje, kad nepatirtume socialinės atskirties, suvokiamos kaip blogiausias dalykas.

Šioje neteisingoje ekonominėje sistemoje atmestasis tiesiog ignoruojamas; nei jo gyvenimas, nei mirtis nesukrečia sistemos: jis laikomas individu, kurį reikia atmesti arba pašalinti. Popiežius Pranciškus pabrėžia: „didžiulės gyventojų masės jaučiasi išstumtos į pakraščius: neturi darbo, perspektyvų, išeities [...] Atsirado „išmetimo“ kultūra, kuri netgi skatinama [...]. Išstumtieji yra ne „išnaudojamieji“ – atstumtieji suvokiami kaip „atmatos“ („Evangelii gaudium“ 53).

Tarp atskirtųjų, žinoma, didėja susiskaldymas, smurtas, trūkinėja santykiai, aižėja visuomenės struktūros. Matome augantį smurtą tarp vargšų, šeimose, didžiųjų prieš mažuosius. Be to, atskirtis verčia didelę žmonių dalį likti išorėje, paraštėse.

Evangelizacija yra kelias, leidžiantis mums sutikti Kristų moteryse bei vyruose, gyvenančiuose mūsų miestų pakraščiuose. Orumas, kurį Bažnyčia pripažįsta vargšams, kyla iš paties Kristaus orumo, nes jis „tapęs vargšu, mus praturtino“ (2 Kor 8, 9). Ši vizija atveria perspektyvą, kad vargšų paslaptis slypi Kristaus paslapyje, tai yra jo įsikūnijime: Žodis neprisimė bet kokio žmogaus kūno, o būtent vargšo, vaiko kūną, gimusį ne namų patogume, o pagal Evangeliją, labai nepalankiomis ir kukliomis sąlygomis (plg. Lk 2, 7). Todėl vargšai yra pirmieji misijos gavėjai, ir jie niekada neišnyks iš misijos akiračio.

2. Ką skelbti?

Jėzus nesiunčia mūsų skelbti vien gerų darbų ar moralinių principų. Evangelijos esmė sukasi apie žinią, kad „Jėzus iš Nazareto yra pasaulio gelbėtojas“. Esame pašaukti nepasiduoti nusivylimui ir skleisti šią žinią, kviesti visus tikėti, priimti ir sekti Jėzų. Jėzaus svajonė buvo sukurti brolystę, kurioje visi galėtų išgyventi autentišką tarpusavio ryšį. Žinome, kad ankstyvosios krikščionių bendruomenės buvo mišrios ir socialiai

įvairios, įkūnijusios brolybės dvasią, įveikusią senovės pasaulio skirtis: žydas ir graikas, vergas ir laisvasis, vyras ir moteris (plg. Gal 3, 27–28; 1 Kor 12, 13). Bažnyčią charakterizavo brolystės Kristuje prigimtis ir visi vieni kitus atpažindavo kaip „brolius“.

Reikia suvokti, kad brolystė neatsiranda automatiškai, bet yra pasiekama veiksmais, kaip ir gerojo samariečio pavyzdyje: „Savo veiksmais gerasis samarietis parodė, kad kiekvieno iš mūsų egzistencija yra susijusi su kitų egzistencija: gyvenimas nėra laikas, kuris praėina, bet susitikimo laikas“ („Fratelli tutti“, 66). Mūsų bendruomenės yra kviečiamos įsipareigoti ir atkreipti dėmesį į dideles marginalizuotų populiacijų grupes jų gyvenimo kontekstuose. Todėl kaip galime negalvoti apie visus tuos žmones, gyvenančius tuose pasaulio regionuose, kuriuose vyrauja didžiulė socialinės nelygybė bei neteisybė. Būtent šiuose kontekstuose galime gyventi kaip misijinė bendruomenė, teikdami pirmenybę pakraščiams.

Šiandienos pakraščius galime atpažinti kaip „kryžkeles“, kaip mums primena 2024 m. Pasaulinė misijų diena: „Nepamirškime, kad kiekvienas krikščionis yra pašauktas dalyvauti šioje visuotinėje misijoje savo evangeliniu liudijimu bet kokioje aplinkoje, kad visa Bažnyčia nuolat išeitų su savo Viešpačiu ir Mokytoju į šiandienio pasaulio „kryžkeles“.

Jei mūsų visuomenė atsisako brolybės principo, krikščioniškos bendruomenės yra pašauktos atkurti ir atgaivinti prarastą ar suskilusią brolybę, nes tik santykiuose žmonės atranda savo asmeninį tapatumą, o bendruomenėje pakrikštytieji gyvena broliškoje vienybėje ir naujame gyvenime Kristuje. Reikia pabrėžti, kad misijinis asmeninis ir bendruomeninis atsivertimas iš esmės reiškia perėjimą nuo savanaudiškumo į atvirumą, kur „aš“ tampa „mes“, o „mano“ ir „tavo“ sąvokos virsta dalijimusi ir solidarumu.

PMD 2024 pranešime popiežius teigia, kad „negalime priartėti prie Eucharistinio stalo nesileidę įtraukiami į misijos judėjimą, kuris prasideda iš paties Dievo Širdies ir siekia pasiekti visus žmones“. Iš sekmadienio Eucharistijos formuojasi krikščioniškas gyvenimas ir tarnystė, o krikščionių bendruomenė Eucharistijos įvykį laiko savo centru ir galia vykdyti misiją.

3. Kviesti

Popiežius Pranciškus pabrėžia, kad karaliaus paliepiamas tarnams iš minėto palyginimo eiti ir kviesti visus į vestuves buvo išstartas su didele pagarba bei švelnumu, atkartojant paties Jėzaus, kuris skelbė Dievo išganingąją meilę be prievartos, priverstinio tikėjimo ar prozelitizmo, elgseną; visada su atjauta bei švelnumu (plg. PMD 2024). Visa tai galime sujungti į vaizdinį, kuris

taptų pavyzdžiu mūsų bažnytinėms bendruomenėms: būti „samarietiška Bažnyčia“.

Evangelisto Luko palyginime samarietis prisiartino prie kelio pakraštyje palikto žmogaus ir tapo jam artimu (plg. Lk 10, 30–35). Galime paklausti savęs: kas yra mano artimas? Tai tas, kurio kelyje atsistoju, prie kurio priartėju ir kurio aktyviai ieškau ne tik tam, kad atsietai įvykdyčiau religinę pareigą „mylėk savo artimą kaip save patį“ (Mk 12, 31), bet todėl, kad jis mane giliai sujaudina, nes jo silpnumas ir trapumas yra mano, mūsų – nes mes visi esame žmonės, kuriems reikia vienas kito. Akivaizdu, kad mūsų žmogiškumas išsipildo tik susitikime ir santykiyje su kitu, kur per dialogą, artumą, atjautą ir švelnumą sukuriamos sąlygos, kad kitoniškumas pralaužtų egoizmo sienas.

Reikia pažymėti, kad kelio pakraštyje pamestas žmogus buvo žydas, taigi samariečių priešas; žydai buvo laikomi eretikais ir valkataujančiais šunimis, tačiau gailestingasis samarietis peržengė etninę – religinę neapykantą. Jis mums siūlo kitokią perspektyvą ir kviečia įveikti kito baimę solidariai bei su atjauta. Be to, samarietis mums pateikia labai aktualią pamoką, nes esame ksenofobijos, diskriminacijos ir neteisingumo liudininkai. Šios blogybės meta ilgus šešėlius ant pasaulio ir ateities.

Todėl tik meilė gali suteikti prasmę tikėjimui, kuris įgyvendinamas konkrečioje broliškoje meilėje; štai ko-

dėl brolybės principas kyla ne iš įstatymo, o iš pačios meilės poreikio. Tokiu būdu Kristaus pavyzdžiu kiekviena bažnytinė bendruomenė jaučia raginimą daryti tą patį ir mylėti pažeidžiamuosius. Kaip rašo popiežius Pranciškus, „vargšai, luoši, akli ir raišiejai“ (Lk 14, 21), t. y. paskutiniai ir visuomenės paraštėse esantieji, yra ypatingi karaliaus svečiai“ (PMD 2024). Taigi, pradėjime įsivaizduoti kitokį bendro sugyvenimo būdą, tarnaukime kitiems, nes kitoks pasaulis yra įmanomas, jei visi to norime ir tam įsipareigojame. Kaip pabrėžė popiežius Pranciškus, „tai yra misijos šerdis – tas „visi“. Niekas nėra atskirtas. Visi priimti. Kiekviena mūsų misija kyla iš Kristaus Širdies, kad leistume jam patraukti visus pas save“ (PMD 2024). Be to, enciklikoje „Fratelli tutti“ rašoma: „Bendruomenė gali būti atkurta vyrų ir moterų, kurie priiima kitų trapumą, kurie neleidžia kurti atskirties visuomenės, bet tampa artimaisiais ir pakelia bei reabilituoja žmogų, kad gėris būtų bendras. Kartu šis palyginimas įspėja mus saugotis tam tikro požiūrio, kuris skatina rūpintis tik savimi ir nepriiimama neišvengiamų žmogiškosios tikrovės poreikių“ (Nr. 67).

Pabaigai verta pasakyti, kad 2021-ųjų Vyskupų sinodo atidarymo kalboje popiežius Pranciškus kvietė Bažnyčią grįžti „prie Dievo stiliaus: Dievo stilius yra artumas, atjauta ir švelnumas. Dievas visada taip veikė. Jei mes nepasieksime šios artumo Bažnyčios su atjautos ir

švelnumo požiūriais, nebūsime Viešpaties Bažnyčia.“ Iš esmės, mūsų bažnytinių bendruomenių yra prašoma priimti paties Dievo stilių, kuris yra gailestingumas. Tik tokiu būdu, būdami mokiniai-misionieriai, sugebėsime liudyti Dievo, nuo seno paruošusio „pokylį visoms tautoms“, gerumą.

Padėti Misijai ir padėti misijoms

Iš daugelio šaltinių dažnai girdime teiginius, kad visas pasaulis yra misija, kad visi esame misionieriai ir turime pradėti evangelizuoti nuo savo gyvenamosios aplinkos, taip pat ir čia, Lietuvoje. Ši mintis yra teisinga, nes ir Bažnyčiai, ir visuomenei Lietuvoje bei Europoje reikia atsiversti ir sugrįžti prie Kristaus, vienintelio išganymo šaltinio. Tačiau šis požiūris neturėtų leisti mums pamiršti, kad pasaulyje yra daug jaunų krikščionių bendruomenių ir neseniai įsteigtų vietinių katalikų bažnyčių, kurios negali išsilaikyti, pasikliaudamos vien tik savo žmogiškais bei finansiniais ištekliais.

Kasmetinė pinigų rinkliava per visas šv. Mišias, aukojamas per pasaulines Misijų dienas, turi dvigubą poveikį Katalikų Bažnyčios viduje. Viena vertus, gaunama finansinė parama (bet nepamirškime ir maldų) jaunesnėms Bažnyčioms, siekiant stiprinti krikščionišką tikėjimą tose šalyse. Tai svarbi, reikalinga ir nepakeičiama pagalba. Popiežius per Popiežiškąsias misijų draugijas siunčia finansinę pagalbą, atsižvelgdamas į kiekvienos

vietinės Bažnyčios poreikius. Nacionalinė misijų tarnyba Lietuvoje atstovauja šioms Popiežiškosioms misijų draugijoms ir perduoda popiežiui pinigus, kuriuos tą sekmadienį surenka Lietuvos vyskupijos.

Yra dar vienas svarbus aspektas: senesnės tradicijos vietinės Bažnyčios, susiburdamos melstis už misijas, apmąstyti misionieriškumą (taip pat skaitydamos šį leidinį) ir rinkti aukas labiausiai stokojančioms bendruomenėms, atnaujina savo priklausymą visuotinei Bažnyčiai. Padėdami kitiems, padedame ir savo pačių tikėjimui, kuris nelieka vien sausa pamaldumo praktika, bet tampa gyvu ir konkrečiu tikėjimu Kristumi. Jėzus, kurį sutinkame liturgijoje, yra mylimas ir aptaraujamas remiant stokojančius. Tai yra Misija padėti misijoms.

Nepamirškime, kad melsimės rožinį už misijas, o jaunuos misijų bažnyčios melsis už mus. Toliau gilinkimės į krikščioniškąją savo misiją ir būkime misionieriai pasaulyje, nešdami Kristaus, kuris kviečia mus į amžinybės puotą, viltį. Gero kelio!

Kun. Alessandro Barelli SDB,
Nacionalinės misijų tarnybos direktorius

**Benedikto XVI
Enciklikos
„Spe salvi“
apie krikščioniškąją viltį
citos kiekvienai
2024 m. spalio dienai**

Spalio 1 d.

„Esame išgelbėti viltimi“, – romiečiams ir mums sako Paulius (8, 24). „Atpirkimas“, išgelbėjimas, anot krikščioniškojo tikėjimo, nėra tiesiog duotybė. Jis mums siūlomas ta prasme, kad mums dovanojama viltis – patikima viltis, kuri leidžia išverti dabartį: dabartimi, net jei ji sunki, galime gyventi ir ją priimti, jei ji veda į kokį nors tikslą ir jei esame dėl to tikslo tikri, jei tas tikslas pakankamai didis, kad pateisintų kelionėje dedamas pastangas. (**SpS 1**)

Spalio 2 d.

Evangelija yra ne tik perteikimas to, ką galima pažinti, – ji taip pat yra perteikimas, duodantis pradžią faktams ir keičiantis gyvenimą. Tamsūs laikai, ateities

vartai atveriami. Turintis viltį gyvena kitaip. Jam dovanotas naujas gyvenimas. (SpS 2)

Spalio 3 d.

Bet dabar kyla klausimas: kokia šios vilties, kuri kaip viltis yra „atpirkimas“, esmė? Atsakymo šerdis pateikta jau cituotame tekste iš Laiško efeziečiams: efeziečiai iki susitikimo su Kristumi buvo be vilties, nes buvo „be Dievo pasaulyje“. Pažinti Dievą – tikrąjį Dievą – reiškia įgyti viltį. Mes, kurie visada gyvenome laikydamiesi krikščioniškosios Dievo sampratos ir esame prie jos pripratę, vargiai besuvokiame turį iš tikro susitikimo su Dievu kylančią viltį. (SpS 3)

Spalio 4 d.

Jėzus, kuris pats mirė ant kryžiaus, atnešė visiškai ką kita – susitikimą su visų viešpačių Viešpačiu, susitikimą su gyvuoju Dievu ir per tai – susitikimą su viltimi, stipresne už vergystės kančias, ir todėl iš vidaus pakeitusia gyvenimą ir pasaulį. (SpS 4)

Spalio 5 d.

O kai tą Asmenį pažįstame, ir jis mus pažįsta, negailėsinga materialijų elementų tvarka tikrai neturi paskutinio žodžio, tada esame ne Visatos ir jos dėsnių vergai, bet laisvi. Toks suvokimas Antikoje buvo būdingas atviroms bei ieškančioms sieloms. Dangus nėra tuščias.

Gyvenimas nėra vien materijos dėsnų bei atsitiktinių vaisių, visame ir kartu virš visko yra asmeniška valia, Dvasia, Jėzuje atsiskleidusi kaip Meilė. (SpS 5)

Spalio 6 d.

[Jėzus] mums sako, kas iš tiesų yra žmogus ir ką jis turėtų daryti, kad tikrai būtų žmogus. Jis rodo mums kelią, ir šis kelias yra tiesa. Jis yra ir kelias, ir tiesa, todėl ir gyvenimas, kurio visi ieško. Jis rodo mums tolyn už mirties nusidriekiantį kelią; tik tas, kas įstengia tai padaryti, yra tikrasis gyvenimo mokytojas. (SpS 6)

Spalio 7 d.

Tikrasis ganytojas yra tas, kuris žino ir taką per mirties slėnį, kuris su manimi eina ir mane veda didžiausios vienatvės keliu, kur manęs niekas negali lydėti: jis pats yra nuėjęs šį kelią, nužengęs į mirties karalystę, nugalėjęs mirtį ir sugrįžęs, idant dabar mus lydėtų bei teiktų mums tikrumo, jog šį kelią kartu su juo galime įveikti ir mes. Suvokimas, kad egzistuoja tas, kuris lydi mane mirtyje ir savo lazda bei vėzdu gina, tad man nereikia nieko bijoti (plg. Ps 23, 4), – ir buvo toji nauja „viltis“, išaušusi tikinčiojo gyvenimui. (SpS 6)

Spalio 8 d.

Tikėjimas duoda gyvenimui naują pagrindą, naują pamatą, ant kurio gali stovėti žmogus. Taip įprastinis

pamatas, o būtent – kliovimasis materialinėmis pajamomis, tampa santykinu. To gyvenimo pamato, kuris tik tariamai palaiko, nors jo įprastinė reikšmė jokia būdu neneigtina, atžvilgiu randasi nauja laisvė. (SpS 8)

Spalio 9 d.

Dabar visiškai aiškiai turėtume paklausti: ar krikščioniškasis tikėjimas mums šiandien irgi yra mūsų gyvenimą keičianti ir remianti viltis? Ar jis mums yra naujaip gyvenimą formuojanti žinia, ar tik „informacija“, kurią galima padėti į šalį ir kuri atrodo pasenusi naujesnės informacijos akivaizdoje? (SpS 10)

Spalio 10 d.

[...] ar trokštame gyventi amžinai? Galbūt daugelis tikėjimą šiandien atmeta tiesiog dėl to, kad jiems amžinojo gyvenimo atrodo neverta siekti. Jie trokšta ne amžinojo, o dabartinio gyvenimo, kuriam tikėjimas amžinuoju gyvenimu veikia skersai kelio. Gyventi amžinai – be galo – atrodo veikia prakeiktis negu dovana. Tiesa, mirtį trokštama kiek galima atitolinti. Bet gyventi be pabaigos – tai gali būti nuobodu ir galiausiai nepakeliama. (SpS 10)

Spalio 11 d.

Galime tik mėginti mintimis pabėgti iš laikiškumo, kuriame esame įkalinti, ir įsivaizduoti, kad amžinybė

yra ne nepabaigiama kalendorinių dienų seka, o savotiška didžiausio išsipildymo akimirka, kai mus aprėpia visuma, o mes – visumą. Tai būtų akimirka, kai panirtume į begalinės meilės vandenyną, kur nebebūtų jokio laiko, jokio „pirma“ ir „po to“. Galime tik įsivaizduoti, kad tokia akimirka yra gyvenimas tikrąja šio žodžio prasme, vis naujas panirimas į būties platybę, būnant tiesiog apimtam džiaugsmo. (**SpS 12**)

Spalio 12 d.

[...] išganymas visada laikytas bendruomenine tikrove. Pačiame Laiške žydams kalbama apie „miestą“ (plg. 11, 10.16; 12, 22; 13, 14), tai yra apie bendruomeninį išganymą. Atitinkamai nuodėmę Bažnyčios tėvai suvokia kaip žmonių giminės vienybės sugriovimą, kaip susiskaldymą ir pasidalijimą. Babelis, kalbų supainiojimo ir persiskyrimo vieta, iškyla kaip to, kas iš esmės yra nuodėmė, išraiška. Todėl „atpirkimas“ atrodo kaip vienybės atkūrimas [...] (**SpS 14**)

Spalio 13 d.

Taigi kalbant apie „laisvę“, prisimintina, jog žmogaus laisvė visada reikalauja laisvių sambūvio. O šis sambūvis neįmanomas nesivadovaujant bendru vidiniu matu, kuris yra mūsų laisvės pagrindas ir tikslas. Pasakykime paprastai: žmogui reikia Dievo, kitaip jis lieka be vilties. (**SpS 23**)

Spalio 14 d.

Kadangi žmogus visuomet lieka laisvas, ir jo laisvė visada yra trapi, šiame pasaulyje niekada neegzistuos galutinai pastatydinta gėrio karalystė. Kas žada visados išliksiantį geresnį pasaulį, tas žada melagingai, iš akių išleidžia žmogaus laisvę. Laisvė visada iš naujo privalo būti laimima gėriui. Laisvas pritarimas gėriui niekada neegzistuoja savaime. (**SpS 24**)

Spalio 15 d.

Ne mokslas atperka žmogų. Žmogus atperkamas meile. Pirmiausia tai taikytina vien pasaulio sričiai. Kai kas nors savo gyvenime patiria didelę meilę, šitai jam būna „atpirkimo“, suteikiančio jo gyvenimui naują prasmę, akimirka. Tačiau netrukus jis suvokia, kad dovanota meilė viena pati jo gyvenimo klausimo neišsprendžia. Ši meilė išlieka trapi. Ją gali sugriauti mirtis. Jam reikia besąlygiškos meilės. Reikia tikrumo, leidžiančio ištarti: „Aš juk esu tikras, kad nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei kunigaikštystės, nei dabartis, nei ateitis, nei galybės, nei aukštumos, nei gelmės, nei jokie kiti kūriniai negalės mūsų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje“ (Rom 8, 38–39). (**SpS 26**)

Spalio 16 d.

Žmogus, kad ir kas jam nutiktų, yra atpirktas tada ir tik tada, kai tokia besąlygiška meilė su jos besąlygišku

tikrumu egzistuoja. Būtent tai turime galvoje sakydami: Jėzus Kristus mus atpirko. Per jį tapome tikri, kad Dievas nėra pasaulio tolima „pirmoji priežastis“, nes jo vienatinis Sūnus tapo žmogumi ir apie jį kiekvienas gali pasakyti: „Gyvenu tikėjimu į Dievo Sūną, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane“ (Gal 2, 20). (**SpS 26**)

Spalio 17 d.

[...] Tiesa yra tai, kad tas, kuris Dievo nepažįsta, gali turėti daug vilčių, bet galiausiai yra be vilties, be didelės, visą gyvenimą remiančios vilties (plg. Ef 2, 12). Tikra, didelė ir visuose nusivylimuose žmogų palaikanti viltis gali būti tik Dievas – Dievas, mylėjęs mus „iki galo“, iki „atlikta“ (plg. Jn 13, 1 ir 19, 30). (**SpS 27**)

Spalio 18 d.

Tačiau santykis su Jėzumi yra santykis su tuo, kuris save už mus visus atidavė (plg. 1 Tim 2, 6). Būdami bendrystėje su Jėzumi Kristumi esame įimami į jo „už visus“, tai tampa mūsų egzistencijos būdu. Jėzus įpareigoja mus gyventi dėl kitų, tačiau tik bendrystėje su juo įstengiame tikrai būti dėl kitų, dėl visumos. (**SpS 28**)

Spalio 19 d.

[...] Mums reikia mažesnių ar didesnių vilčių, palaišančių mus kasdieniame kelyje. Tačiau jų nepakanka

be didelės, visa kita pranokstančios vilties. Ši didelė viltis tegali būti visa aprėpiantis Dievas, galintis dovanoti tai, ko patys neįstengiamo pasiekti. (**SpS 31**)

Spalio 20 d.

Vilties pamatas yra Dievas – ne koks nors Dievas, bet Dievas, turintis žmogišką veidą ir mylėjęs mus iki galo – kiekvieną atskirą žmogų ir žmoniją kaip visumą. Jo Karalystė yra ne įsivaizduojama anapusybė, ne ateitis, kurios niekada nebus; jo Karalystė yra ten, kur mylima ir kur mus pasiekia jo meilė. (**SpS 31**)

Spalio 21 d.

Pirmutinė ir esminė vilties mokymosi vieta yra malda. Net kai niekas manęs nebegirdi, Dievas vis dar girdi. Kai nebeturiu nieko, su kuo galėčiau kalbėtis, kai nieko neįstengiu šauktis, visada galiu kalbėtis su Dievu. Kai niekas nebegali man padėti – turint galvoje poreikį ar lūkestį, pranokstantį žmogaus gebėjimą puoselėti viltį, – Jis gali man padėti (**SpS 32**)

Spalio 22 d.

[...] Tik būdami Dievo vaikai, galime būti pas visų Tėvą. Melstis nereiškia palikti istoriją ir pasitraukti į asmeninį savosios laimės kampelį. Teisinga malda yra vidinio valymosi procesas, padarantis mus imlius Dievui ir būtent per tai – žmonėms. Melsdamasis žmogus

turi išmokti, ko jis iš tikro turėtų prašyti Dievo – to, kas verta Dievo. Jis privalo išmokti, kad negalima melstis linkint kitiems bloga. (**SpS 33**)

Spalio 23 d.

Meldžiantis bendruomeninė ir asmeninė malda visada turi šitaip viena su kita susipinti. Taip galime kalbėtis su Dievu, taip su mumis kalba Dievas. Taip esame apvalomi ir tampame imlūs Dievui bei gebantys tarnauti žmonėms. Taip įgyjame gebėjimą puoselėti didelę viltį ir tampame vilties tarnais kitiems – viltis krikščioniškąja prasme visada yra viltis kitiems. (**SpS 34**)

Spalio 24 d.

Dievo karalystė yra dovana, ir būtent dėl to yra didi ir graži, tai atsakas į viltį. Dangaus, vartojant klasikines savokas, negalime užsitarnauti darbais. Jis visada yra daugiau negu galime užsitarnauti; lygiai taip pat buvimas mylimam niekada nėra užsitarnaujamas – tai dovana. (**SpS 35**)

Spalio 25 d.

Žmogų gydo ne kančios vengimas, ne bėgimas nuo jos, o gebėjimas kančią priimti ir per ją bręsti, vienijantis su Kristumi, kuris su begaline meile kentėjo, atrasti kančioje prasmę. (**SpS 37**)

Spalio 26 d.

Visuomenė, negalinti priimti kenčiančiųjų ir padėti jiems dalydamasi užuojauta, yra žiauri ir nežmoniška visuomenė. Tačiau visuomenė negali priimti ir palaikyti kenčiančiųjų, jei to negali padaryti individai, o individas negali priimti kito kančios, jei pats kančioje nėra įstengęs atrasti prasmės, apvalymo ir brandos kelio, vilties kelio. Juk priimti kenčiantį artimą reikia padaryti jo kančią savą. (**Sps 38**)

Spalio 27 d.

Pasaulis be Dievo yra pasaulis be vilties (Ef 2, 12). Tik Dievas gali sukurti teisingumą. O tikėjimas teikia mums tikrumą, kad jis tai daro. Paskutinio teismo įvaizdis pirmiausia yra ne siaubo, o vilties įvaizdis, mums netgi galbūt esminis vilties įvaizdis. (**Sps 44**)

Spalio 28 d.

Niekas negyvena vienas. Niekas nenusideda vienas. Niekas nėra išgelbėjamas vienas. Į mano gyvenimą, į tai, ką mąstau, kalbu, darau, veikiu, įsiterpia kitų gyvenimas. Ir priešingai, mano gyvenimas įsiterpia į kitų gyvenimą – ir geri, ir blogi dalykai. Tad mano prašymas dėl kito, net ir po jo mirties, nėra kas nors svetima, išoriška. Kadangi egzistencijos tarpusavyje susipynusios, mano padėka jam, mano malda už jį gali turėti įtakos jo ištyrinimui. (**Sps 48**)

Spalio 29 d.

Mūsų viltis visada iš pagrindų yra viltis dėl kitų; tik tada ji tikrai yra viltis ir mano paties atžvilgiu. Kaip krikščionys, visada turime ne tik klausti: kaip galiu save išgelbėti? Turime taip pat klausti: ką galiu padaryti, kad išgelbėti būtų kiti ir kad jiems patekėtų vilties žvaigždė? Būtent tada būsiu daugiausiai padaręs ir dėl savo paties išgelbėjimo. (**SpS 48**)

Spalio 30 d.

Kaip atrandame gyvenimo kelią? Gyvenimas atrodo it plaukimas per dažnai tamsią ir audringą istorijos jūrą, dairantis kelią mums rodančių žvaigždžių. Tikrosios mūsų gyvenimo žvaigždės yra teisingai gyventi mokėję žmonės. Jie yra vilties šviesuliai. Žinoma, pati šviesa, saulė, patekėjusi virš visų istorijos tamsybių, yra Jėzus Kristus. Bet kad jį atrastume, mums reikia ir artimų šviesulių – žmonių, dovanojančių šviesą iš šviesos ir taip rodančių kryptį, kuria turėtume plaukti. (**SpS 49**)

Spalio 31 d.

Koks žmogus galėtų būti mums vilties žvaigždė labiau už Mariją – ji, kuri savuoju „taip“ pati atvėrė Dievui duris į mūsų pasaulį, ji, kuri tapo gyvąja Sandoros skrynčia, kurioje Dievas priėmė kūną, tapo vienu iš mūsų, išskleidė tarp mūsų savo palapinę (plg. Jn 1, 14)? (**SpS 49**)

Švč. Mergelės Marijos rožinis

Švenčiant 2024 m. spalį – Misijų
mėnesį

2024 m. spalį – misijų mėnesį esame kviečiami tapti Dievo kvietimo į išganymą liudytojais. Ši misija pripildo mūsų gyvenimą viltimi žinant, kad Jėzus dovanoja mums amžinąjį džiaugsmą. Mums ir visiems, kurie Jį priima. Išlikime tvirti viltimi, imdami pavyzdį iš Švč. M. Marijos, vilties moters, malonės pilnos moters. Popiežius Benediktas savo enciklikoje apie krikščioniškąją viltį mums kaip pavyzdį pateikia Mariją ir jos gyvenimą, pilną tikėjimo, vilties ir meilės.

„Šventoji Marija, tu buvai viena iš tų nuolankių ir didžiųjų Izraelio sielų, kurios, kaip Simeonas, laukė „Izraelio paguodos“ (Lk 2, 25), kaip Ona, – „Jeruzalės išvadavimo“ (Lk 2, 38). Tu gyvenai šventuosiuose Izraelio raštuose, kuriuose kalbėta apie viltį, – apie Abraomui ir jo palikuoniams duotą pažadą (plg. Lk 1, 55). Suprantame tave ištikusį šventąjį išgąstį, kai Dievo angelas įžengė į tavo namus ir tau pranešė, kad turėsi pagimdyti tą, kurio laukė Izraelis, laukė pasaulis. Per

tave, per tavo „taip“ tūkstantmečių viltis turėjo tapti tikrove, įžengti į šį pasaulį bei jo istoriją. Tu nepabūgai šios užduoties didybės ir ištarei „taip“: „Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei“ (Lk 1, 38). Kai, kupina šventojo džiaugsmo, per Judėjos kalnus skubėjai pas savo giminaitę Elzbieta, tapai būsimosios Bažnyčios, savo įščiose per istorijos kalnus nešančios pasaulio viltį, įvaizdžiu.

Tačiau greta džiaugsmo, kurį šimtmečiams išsakei ir apdainavai savuoju „Magnificat“, tau buvo žinomi ir migloti pranašų žodžiai apie Dievo tarno kančią šiame pasaulyje. Virš gimimo Betliejaus tvartelyje švytėjo angelų spindesys, tačiau sykiu šiame pasaulyje pernelyg jautėsi ir Dievo neturtas. Senasis Simeonas prabilo apie kalaviją, perversiantį tavo širdį (plg. Lk 2, 35), apie prieštaravimo ženklą, kuriuo šiame pasaulyje taps tavo Sūnus. Prasidėjus Jėzaus viešajai veiklai, turėjai pasitraukti į šalį, kad galėtų augti naujoji šeima, kurią įsteigti jis buvo atėjęs ir kuri turėjo išaugti iš jo žodžio klausančiųjų bei jo besilaikančiųjų (plg. Lk 11, 27 ir t.). Nepaisant Jėzaus pradinės veiklos didybės ir sukulto džiaugsmo, tau jau Nazareto sinagogoje teko patirti žodžių apie „prieštaravimo ženklą“ tiesą (plg. Lk 4, 28 ir t.). Išgyvenai didėjančią priešiško bei atmetimo galią, vis labiau besitvenkusią apie Jėzų ir virtusią kryžiaus valanda, kai pasaulio Gelbėtoją, Dovydo įpėdinį, Dievo Sūnų, turėjai išvysti mirštantį tarp nusikaltėlių

kaip nesėkmės ištiktąjį bei pajuokai išstatytąjį. Tu išgirdai žodžius: „Moterie, štai tavo sūnus!“ (Jn 19, 27). Nuo kryžiaus gavai naują misiją. Kryžiaus dėka naujaip tapai motina – visų, kurie tiki tavo Sūnų Jėzų ir nori juo sekti, motina.

Skausmo kalavijas pervėrė tavo širdį. Ar numirė viltis? Ar pasaulis galutinai tapo tamsus, gyvenimas – be tikslo? Tą valandą tu neabejotinai viduje girdėjai angelo žodžius, kuriais jis per apreiškimą atsiliepė į tavo išgąstį: „Nebijok, Marija!“ (Lk 1, 30). Kaip dažnai tą pat savo mokiniam buvo sakęs Viešpats, tavo Sūnus: „Nebijokite!“ Golgotos naktį iš naujo išgirdai tai savo širdyje. Savo mokiniam prieš išdavimą jis buvo pasakęs: „Jūs būkite drąsūs: aš nugalėjau pasaulį“ (Jn 16, 33). „Tenebūgštuoja jūsų širdys ir teneliūdi“ (Jn 14, 27). „Nebijok, Marija!“ Nazareto valandą angelas tau taip pat buvo pasakęs: „Jo karaliavimui nebus galo“ (Lk 1, 33). Galbūt jo karaliavimas pasibaigė dar neprasidėjęs? Ne, prie kryžiaus tu, vadovaudamasi Jėzaus žodžiais, tapai tikinčiųjų motina.

Kupina šio tikėjimo, kuris net Didžiojo penktadienio tamsybėje darė viltį tikrą, tu sulaukei Velykų ryto. Prisikėlimo džiaugsmas palytėjo tavo širdį ir dabar iš naujo suvedė tave su mokiniais, turėjusiais tapti Jėzaus šeima per tikėjimą. Tu buvai tarp tikinčiųjų, Jėzui įžengus į dangų vieningai meldusių dovanoti Šventąją Dvasią (plg. Apd 1, 14) ir gavusių ją Sekminių dieną.

Jėzaus karaliavimas buvo kitoks, negu žmonės įsivaizdavo. Jis prasidėjo tą valandą, ir šiam karaliavimui nebus galo. Tu pasilieki tarp mokinių kaip jų motina, kaip vilties motina. Šventoji Marija, Dievo Motina, mūsų Motina, pamokyk mus kartu su tavimi tikėti, viltis, mylėti. Parodyk mums kelią į Viešpaties karalystę. Jūros Žvaigžde, šviesk mums ir vesk mus mūsų kelyje!“ (iš popiežiaus Benedikto XVI enciklikos „*Spe salvi*“ apie krikščioniškąją viltį, 50)

Persižegnojame sakydami:

Vardan Dievo – Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios.
Amen.

Rožinio įžangos malda

Atverk, Viešpatie, mūsų lūpas, kad garbintume Tavo šventąjį vardą; apšviesk mūsų protus, kad tinkamai mąstytytume šventąsias paslaptis; nuskaidrink mūsų širdis, kad stropiai ir nuoširdžiai kalbėtume šventąjį rožinį. *Amen.*

Su karoliuku prie rožinio kryžiaus meldžiamės „Tėve mūsų“:

Tėve mūsų, kuris esi danguje! Teesie šventas Tavo vardas, teateinie Tavo karalystė, teesie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje. Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams. Ir neleisk mūsų gundyti, bet gelbėk mus nuo pikto. *Amen.*

Su trimis karoliukais meldžiamės „Sveika, Marija“:

Sveika, Marija, malonės pilnoji! Viešpats su Tavi-
mi. Tu pagirta tarp moterų, ir pagirtas Tavo Sūnus
Jėzus. Šventoji Marija, Dievo Motina, melsk už mus,
nusidėjėlius, dabar ir mūsų mirties valandą. *Amen.*

Tada pagarbiname Trejybę:

Garbė Dievui – Tėvui ir Sūnui, ir Šventajai Dvasiai. Kaip
buvo pradžioje, dabar ir visados, ir per amžius. *Amen.*

**Misijų mėnesį kiekvieną dieną siūloma frazė iš Benedykto XVI
enciklikos „Spe salvi“ apie krikščioniškąją viltį. (žr. 17 p.)**

Kiekvienos iš penkių dalių pradžioje įvardijame konkretų slėpinį
(žr. žemiau) ir jį apmąstome.

**Su kiekvienos dalies pradžios karoliuku meldžiamės „Tėve mūsų“,
su dešimt karoliukų – „Sveika, Marija“. Atskirą slėpinį užbaigiame
malda „Garbė Dievui – Tėvui...“ ir malda prašant Mergelės Marijos
užtarimo:**

Marija, be gimtosios nuodėmės pradėtoji. Melski už
mus, kurie šaukiamės tavo pagalbos.

Ir šia malda:

O mano Jėzau, atleisk mums mūsų kaltes, apsaugok
mus nuo pragaro ugnies, nuvesk į dangų visas sielas,
o ypač tas, kurioms labiausiai reikalingas Tavo gailės-
tingumas.

Rožinio slėpiniai

I dalis

Džiaugsmo slėpiniai
(pirmadienį ir šeštadienį)

Pirmasis slėpinys: APREIŠKIMAS ŠVČ. M. MARIJAI

Angelas jai tarė: „Nebijok, Marija, tu radai malonę pas Dievą! Štai tu pradėsi išsčiose ir pagimdysi sūnų, kuri pavadinsi Jėzumi. Jisai bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo Sūnus <...> Tada Marija atsakė: „Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man kaip tu pasakei“. (Lk 1, 30–31.38)

Antrasis slėpinys: ŠVČ. M. MARIJA PAS ELZBIETĄ

Vos tik Elzbieta išgirdo Marijos sveikinimą, jos išsčiose šoktelėjo kūdikis, o pati Elzbieta pasidarė kupina Šventosios Dvasios. Ji balsiai sušuko: „Tu labiausiai palaiminta iš visų moterų, ir palaimintas Tavo iščių vaisius!“ (Lk 1, 41–42)

Trečiasis slėpinys: BETLIEJUJE GIMSTA JĖZUS

Jiems tenai esant, prisiartino metas gimdyti, ir ji pagimdė savo pirmgimį sūnų, suvystė jį vystyklais ir paguldė dėžiose, nes jiems nebuvo vietos užėjoje. (Lk 2, 6–7)

Ketvirtasis slėpinys: JĖZUS PAAUKOJAMAS TĖVUI ŠVENTYKLOJE

Pasibaigus Mozės įstatymo nustatytooms apsivalymo dienoms, nunešė kūdikį į Jeruzalę paaukoti Viešpačiui <...> Simeonas jį paėmė į rankas, šlovino Dievą ir sakė: „Dabar gali, Valdove, kaip buvai žadėjęs, leisti savo tarnui ramiai iškeliauti, nes mano akys išvydo tavo išgelbėjimą“. (Lk 2, 22.28–30)

Penktasis slėpinys: JĖZUS ATRANDAMAS ŠVENTYKLOJE

Iškilmėms pasibaigus ir jiems grįžtant atgal, vaikas Jėzus pasiliko Jeruzalėje, bet gimdytojai to nepastebėjo <...> po trijų dienų rado jį šventykloje, sėdintį tarp mokytojų, besiklausantį jų ir juos beklausinėjantį. <...> Jo motina jam tarė: „Vaikeli, kam mums taip padarei?!“ <...> Jis atsakė: „Kam gi manęs ieškojote? Argi nežinote, kad man reikia būti savo Tėvo reikaluose?“ (Lk 2, 43.46.48–49)

II dalis

Šviesos slėpiniai
(ketvirtadienį)

Pirmasis slėpinys: JĖZAUS KRIKŠTAS JORDANE

Tomis dienomis atėjo Jėzus iš Galilėjos Nazareto, ir Jonas jį pakrikštijo Jordane. Vos tik išbridęs iš van-

dens, Jėzus pamatė prasiveriantį dangų ir Dvasią, tarsi balandį, nusileidžiančią ant Jo. Ir iš dangaus pasigirdo balsas: „Tu mano mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriuosi“. (Mk 1, 9–11)

Antrasis slėpinys: KANOS VESTUVĖSE JĖZUS VANDENĮ PAVERČIA VYNU

Išsibaigus vynui, Jėzaus motina jam sako: „Jie nebeturi vyno“. Jėzus atsakė: „O kas man ir tau, moterie? Dar neatėjo mano valanda“. Jo motina tarė tarnams: „Darykite, ką tik jis jums lieps“. (Jn 2, 3–5)

Trečiasis slėpinys: JĖZUS SKELBIA DIEVO KARALYSTĘ IR ATLEIDŽIA NUODĖMES

Kai Jonas buvo suimtas, Jėzus sugrįžo į Galilėją ir ėmė skelbti Dievo Evangeliją, kad atėjo metas ir prisiartino Dievo karalystė: „Atsiverskite ir tikėkite Evangelija!“ (Mk 1, 14–15)

Ketvirtasis slėpinys: JĖZAUS ATSIMAINYMAS ANT TABORO KALNO

Jėzus pasiėmė Petrą, Joną ir Jokūbą ir užkopė į kalną melstis. Besimeldžiant jo veido išvaizda pasikeitė, o drabužiai pasidarė skaisčiai balti <...> užėjo debesis ir uždengė. <...> O iš debesies aidėjo balsas: „Šitas mano išrinktasis Sūnus, jo klausykite“. (Lk 9, 28–29. 34–35)

Penktasis slėpinys: JĖZUS ĮSTEIGIA EUCHARISTIJĄ

Paėmęs duonos, jis padėkojo, laužė ją ir davė apaštalams, tardamas: „Tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas“ . <...> Lygiai taip po vakarienės jis paėmė taurę, sakydamas: „Ši taurė yra Naujoji Sandora mano kraujyje, kuris už jus išliejamas“. (Lk 22, 19–20)

III dalis

Kančios slėpiniai
(antradienį ir penktadienį)

Pirmasis slėpinys: JĖZUS ALYVŲ SODE

Netrukus Jėzus su jais atėjo į ūkį, vadinamą Getsemane <...> parpuolė kniūbsčias ir meldėsi: „Mano Tėve jei įmanoma, teaplenkia mane ši taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu. (Mt 26, 36.39)

Antrasis slėpinys: JĖZUS NUPLAKAMAS

Pilotas išėjo pas žydus ir tarė jiems: „Aš nerandu jame jokios kaltės <...> ar norite, kad paleisčiau jums žydų karalių?“ Tada jie ėmė šaukti: „Ne šitą, bet Barabą“ <...> Tuomet Pilotas ėmė ir nuplakdino Jėzų. (Jn 18, 38–19,1)

Trečiasis slėpinys: JĖZUS VAINIKUOJAMAS ERŠKĖČIAIS

Kareiviai, nupynę vainiką iš erškėčių, užspaudė jam

ant galvos, apsiautė jį purpurine skraiste. Pilotas tarė: „Štai žmogus!“ (Jn 19, 2–3.5)

Ketvirtasis slėpinys: JĖZUS NEŠA KRYŽIŲ

Pilotas tarė žydams: „Štai jūsų karalius“. Tie ėmė šaukti: „Šalin, šalin! Ant kryžiaus jį!“ Tuomet Pilotas atidavė jiems jį nukryžiuoti <...> Nešdamas savo kryžių, jis ėjo į vadinamąją Kaukolės vietą, hebrajiškai Golgotą. Tenai jį nukryžiuavo; kartu su juo ir kitus du, vienoje ir antroje pusėje, o Jėzų viduryje. (Jn 19, 14–18)

Penktasis slėpinys: JĖZUS MIRŠTA ANT KRYŽIAUS

Buvo apie šeštą valandą, kai visą kraštą apgaubė tamsa ir buvo tamsu iki devintos valandos <...> Jėzus galingu balsu sušuko: „Tėve, į Tavo rankas atiduodu savo dvasią“. Ir su tais žodžiais numirė. (Lk 23, 44–46)

IV dalis

Garbės slėpiniai

(trečiadienį ir sekmadienį)

Pirmasis slėpinys: JĖZAUS PRISIKĖLIMAS IŠ MIRTIES

Šabui praėjus, Marija Magdalena, Marija, Jokūbo motina, ir Salomė nusipirko kvėpalų, kad nuėjusios galėtų Jėzų patepti. <...> Įėjusios į kapo rūšį, išvydo dešinėje

sėdintį jaunuolį baltais drabužiais ir nustėro. Bet jis joms tarė: „Nenusigąskite! Jūs ieškote nukryžiuotojo Jėzaus Nazarėno. Jis prisikėlė, jo čia nebėra (Mk 16, 1, 5–6).

Antrasis slėpinys: JĖZUS ŽENGLIA Į DANGŲ

Jėzus nusivedė juos palei Betaniją ir, iškėlęs rankas, palaimino juos. Laimindamas jis atsiskyrė nuo jų ir pakilo į dangų. Jie pagarbino jį, paskui, didelio džiaugsmo kupini, sugrįžo į Jeruzalę“. (Lk 24, 50–52)

Trečiasis slėpinys: JĖZUS ATSIUNČIA ŠVENTĄJĄ DVASIA

Atėjus Sekminių dienai, visi mokiniai buvo drauge vienoje vietoje. Staiga iš dangaus pasigirdo ūžesys, tarsi būtų smarkus vėjas. Jis pripildė visą namą, kur jie sėdėjo. Jiems pasirodė tarsi ugnies liežuviai, kurie pasidaliję nusileido ant kiekvieno iš jų. Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios. (Apd 2, 1–4)

Ketvirtasis slėpinys: ŠVČ. M. MARIJA PAIMAMA Į DANGŲ

O Marija prabilo: „Mano siela šlovina Viešpatį, mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju, nes jis pažvelgė į savo nuolankią tarnaitę. Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos, nes didžiųjų dalykų padarė man Visagalis, ir šventas yra jo vardas!“ (Lk 1, 46–49)

Penktasis slėpinys: ŠVČ. M. MARIJA VAINIKUOJAMA DANGAUS IR ŽEMĖS KARALIENE

Ir pasirodė danguje didingas ženklas: moteris, apsiautusi saule, po jos kojų mėnulis, o ant galvos dvylikos žvaigždžių vainikas. Ji buvo nėščia ir dejavo, kentėdama sąrėmius bei gimdymo sopulius. [...] Ir ji pagimdė sūnų, berniuką, kuriam skirta ganyti visas tautas geležine lazda. (Ap 12, 1–2.5)

ROŽINIO PABAIGOJE:

Meldžiamės „Apaštalų tikėjimo išpažinimą“:

Tikiu į Dievą Tėvą visagalį, dangaus ir žemės Sutvėrėją; ir į Jėzų Kristų, vienatinį jo Sūnų, mūsų Viešpatį, kuris prasidėjo iš Šventosios Dvasios, gimė iš Mergelės Marijos, kentėjo prie Poncijaus Piloto, buvo prikaltas prie kryžiaus, numiręs ir palaidotas; nužengė į pragarus; trečiąją dieną kėlėsi iš numirusių; įžengė į dangų, sėdi visagalio Dievo Tėvo dešinėje, iš ten ateis gyvųjų ir mirusiųjų teisti. Tikiu į Šventąją Dvasią, šventąją visuotinę Bažnyčią, šventųjų bendravimą, nuodėmių atleidimą, kūno iš numirusių prisikėlimą ir amžinąjį gyvenimą. Amen.

„Sveika, Karaliene“

Sveika, Karaliene, gailestingoji Motina, mūsų gyvybe, paguoda ir viltie, sveika! Tavęs šaukiamės ištremtieji Ievos vaikai, Tavęs ilgimės, verkdami ir vaitodami šiame ašarų klonyje. Todėl Tu, mūsų Užtarėja, savo

galestingas akis į mus atkreipki ir Jėzų, garbingą mylimąjį Sūnų, mums po šios tremties parodyk. O geroji, o malonioji, o mieliausioji Mergele Marija!

Malda už mirusiuosius:

Amžinąjį atilsį duok mirusiems, Viešpatie! Ir amžinoji šviesa jiems tešviečia!

Amžinąjį atilsį duok mirusiems, Viešpatie! Ir amžinoji šviesa jiems tešviečia!

Amžinąjį atilsį duok mirusiems, Viešpatie! Ir amžinoji šviesa jiems tešviečia!

Tegul ilsisi ramybėje. Amen.

Malda Švč. M. Marijos užtarimui už misijas ir už Bažnyčios vienybę:

Tavo apgynimo šaukiamės, šventoji Dievo Gimdytoja! Mūsų maldų neatmeski mūsų reikaluose, bet nuo visokių pavojų mus visados gelbėk. Mergele garbingoji ir palaimintoji, mūsų Valdove, mūsų Tarpininke, mūsų Užtarėja, su savo Sūnumi mus sutaikink, savo Sūnui mus paveski, savo Sūnui mus atiduoki!

Malda šv. Juozapo užtarimui

Į tave, palaimintasis Juozapai, kreipiamės vargų spaudžiami. Melsdami tavo Švenčiausiąją Sužadėtinę pagalbos, su pasitikėjimu prašome, kad ir tu mus globotum.

Dėl tos skaisčios meilės, kuri tave jungė su nekaltąja Mergele, Dievo Gimdytoja, ir dėl to tėviško džiaugsmo,

su kuriuo glaudei prie savęs Kūdikelį Jėzų, maloningai pažvelk į visus, kuriuos Jėzus Kristus yra atpirkęs savo Krauju, ir mūsų reikaluose padėk mums savo galia ir užtarimu.

Rūpestingasis Šventosios šeimos sarge, saugok Jėzaus Kristaus žmones. Mylimasis Tėve, padėk mums išvengti visokių klaidų ir nupuolimų.

Galingasis gelbėtojai, stiprink mus kovoje su tamsos galybėmis ir kaip anuomet išgelbėjai Kūdikelį Jėzų iš gresiančio jo gyvybei pavojaus, taip dabar gink šventąją Dievo bažnyčią nuo priešų žabangų ir nuo visokių nelaimių, o kiekvieną mūsų nuolat globok, kad, stiprinami tavo pavyzdžio ir pagalbos, galėtume šventai gyventi Dievo malonėje numirti ir pasiekti amžinąją dangaus laimę. Amen.

Giesmė Švč. M. Marijai

Su galinga Rožančiaus malda * mes ateinam visi, o Marija! * Štai krūtinėj sutirpo kančia, * o palaima dangaus vėl širdyje.

2 Su galinga Rožančiaus malda * per gyvenimą eit pasiryžtam. * Tavo vardą visur, visada, * o Marija, kartoti išdrįstam.

3 Su galinga Rožančiaus malda * prie Marijos kasdien vis keliaujam. * Karaliene Rožančiaus, sveika! * Garbės himnus giedot nepaliaujam.

Popiežiaus Pranciškaus žinia 97-osios Pasaulinės misijų dienos proga (2024 m. spalio 20 d.)

***„Eikite ir kvieskite visus į vestuves“
(plg. Mt 22, 9)***

Brangūs broliai ir seserys!

Šių metų Pasaulinei misijų dienai pasirinkau temą iš Evangelijos palyginimo apie vestuvių pokylį (Mt 22, 1–14). Kai pakviestieji nepriėmė kvietimo, karalius, pagrindinis pasakojimo veikėjas, sako savo tarnams: „Todėl eikite į kryžkeles ir, ką tik rasite, kvieskite į vestuves“ (9 eil.). Apmąstydami šį raktinį žodį tiek palyginimo, tiek Jėzaus gyvenimo kontekste, galime išvelgti keletą svarbių evangelizacijos aspektų. Jie ypač aktualūs mums visiems, Kristaus mokiniams misionieriams, šiame baigiamajame Sinodinės kelionės etape, kuriuo pagal šūkį „Bendrystė, dalyvavimas, misija“ siekiama iš naujo sutelkti Bažnyčios dėmesį į jos pagrindinę užduotį – Evangelijos skelbimą šiuolaikiniame pasaulyje.

1. „Eikite ir kvieskite!“ Misija kaip nenuilstamas ėjimas ir kvietimas į Viešpaties pokylį

Karaliaus įsakymas tarnams pradedamas dviem veiksmažodžiais, išreiškiančiais misijos esmę: „eikite“ ir „kvieskite“.

Kalbant apie pirmąjį, reikėtų prisiminti, kad tarnai prieš tai buvo pasiūsti perduoti karaliaus žinios kviečiamiesiems (plg. 3–4 eil.). Tai leidžia mums suprasti, kad misija yra nenuilstamas ėjimas pas visus žmones, kviečiant juos į susitikimą bei bendrystę su Dievu. Nenuilstamas! Didis Dievas, kupinas meilės ir apstus gailingumo, nuolat eina pas kiekvieną žmogų ir kviečia jį į savo Karalystės laimę, nepaisydamas jo abejingumo ar atmetimo. Jėzus Kristus, gerasis ganytojas ir Tėvo pasiuntinys, ėjo ieškoti paklydusių Izraelio tautos avių ir troško eiti dar toliau, kad pasiektų net labiausiai nutolusias avis (plg. Jn 10, 16). Tiek iki prisikėlimo, tiek po jo Jėzus sakė mokiniams: „Eikite!“, įtraukdamas juos į savo misiją (plg. Lk 10, 3; Mk 16, 15). Todėl Bažnyčia ir toliau eis iki pat žemės pakraščiu, eis vis iš naujo, nepavargdama ir nenuleisdama rankų susidūrusi su sunkumais ir kliūtimis, kad ištikimai vykdytų iš Viešpaties gautą misiją.

Šia proga dėkoju misionieriams ir misionierėms, kurie, atsiliepdami į Kristaus kvietimą, viską paliko ir išvyko toli nuo savo tėvynės nešti Gerosios Naujienos ten, kur

žmonės jos dar nėra priėmę arba priėmė visai neseniai. Brangūs bičiuliai, jūsų didžiadvasiškas atsidavimas apčiuopiamai išreiškia įsipareigojimą misijai *ad gentes*, kurią Jėzus patikėjo savo mokiniams: „Eikite ir padarykite mano mokinius visų tautų žmones“ (Mt 28, 19). Todėl ir toliau melskimės ir dėkokime Dievui už naujus ir gausius misionieriškus pašaukimus evangelizacijos darbui iki pat žemės pakraščių.

Ir nepamirškime, jog kiekvienas krikščionis yra pašauktas dalyvauti šioje visuotinėje misijoje ir kiekvienoje aplinkoje liudyti Evangeliją, kad visa Bažnyčia kartu su savo Viešpačiu ir Mokytoju nuolat eitų į šiandienos pasaulio „kryžkeles“. Taip, „šiandien Bažnyčios drama yra ta, kad Jėzus nuolat beldžiasi į duris, bet iš vidaus, kad mes jį išleistume! Dažnai esame tokia Bažnyčia [...], kuri neišleidžia Viešpaties, kuri laiko jį kaip „nuosavybę“, nors Viešpats atėjo dėl misijos ir nori, kad mes būtume misionieriai“ (Kalba, pasakyta Pasauliečių, šeimos ir gyvybės dikasterijos surengtos konferencijos dalyviams, 2023 m. vasario 18 d.). Mes, pakrikštytieji, visi būkime pasirengę vėl išeiti, kiekvienas pagal savo gyvenimo aplinkybes, ir pradėti naują misionierišką judėjimą, kaip kad buvo krikščionybės aušroje!

Grįžtant prie palyginime perteikto karaliaus įsakymo, jame ėjimas siejamas su šaukimu, tiksliau, kvietimu: „Ateikite į vestuves!“ (Mt 22, 4). Tai leidžia įžvelgti kitą, ne mažiau svarbų Dievo patikėtos misijos aspektą.

Kaip galima įsivaizduoti, tie tarnai pasiuntiniai valdo kvietimą perdavė skubiai, bet taip pat labai pagarbiai ir mandagiai. Lygiai taip ir misija nešti Evangeliją visai kūrinijai būtinai turi atitikti stilių To, kuris yra skelbiamas. Kai mokiniai misionieriai skelbia pasauliui „mirusiame ir prisikėlusiam Jėzuje Kristuje apreikštos Dievo išganomosios meilės grožį“ (*Evangelii gaudium*, 36), jie tai daro su džiaugsmu, didžiadvasiškumu, generoriškumu, juose besireiškiančiais Šventosios Dvasios vaisiais (plg. Gal 5, 22); be prievartos, spaudimo, prozelitizmo; visada su artimumu, užuojauta ir švelnumu, atspindėdami Dievo buvimo ir veikimo būdą.

2. Vestuvių pokylyje. Kristaus ir Bažnyčios misijos eschatologinė bei eucharistinė perspektyva

Palyginime karalius prašo tarnų perduoti kvietimą į savo sūnaus vestuvių pokylį. Tas pokylis yra eschatologinio pokylio atspindys; jis vaizduoja galutinę išganymą Dievo karalystėje, jau dabar įgyvendintą atėjus Jėzui, Mesijui ir Dievo Sūnui, dovanojusiam mums gyvenimo apstybę (plg. Jn 10, 10): ją simbolizuoja puota „su skaniausiais valgiais, rinktiniais vynais“, kai Dievas „visiems laikams sunaikins mirtį“ (Iz 25, 6–8).

Kristaus misija susijusi su laiko pilnatve, jis tai pareiškė savo skelbimo pradžioje: „Atėjo įvykdymo metas,

Dievo karalystė čia pat“ (Mk 1, 15). Kristaus mokiniai pašaukti tęsti savo Mokytojo ir Viešpaties misijos. Prisiminkime Vatikano II Susirinkimo mokymą apie Bažnyčios misijinės veiklos eschatologinį pobūdį: „Misijų veiklos laikas trunka nuo pirmojo Viešpaties atėjimo iki antrojo [...]. Iki Viešpats ateis, Evangelija turi būti skelbiama visoms tautoms“ (Dekretas „Ad gentes“, 9).

Žinome, kad pirmųjų krikščionių misionieriškam uolumui būdingas stiprus eschatologinis dėmuo. Jie jautė būtinybę skubiai skelbti Evangeliją. Ir šiandien svarbu išlaikyti šią perspektyvą, nes ji padeda mums evangelizuoti su džiaugsmu žinant, kad „Viešpats yra arti“, ir su viltimi siekiant tikslo, kai visi būsime su Kristumi jo vestuvių puotoje Dievo karalystėje. Pasaulis siūlo įvairių vartotojiškumo, savanaudiško komforto, turtų kaupimo, individualizmo „puotų“, o Evangelija visus kviečia į dieviškąją puotą, kur viešpatauja džiaugsmas, dalijimasis, teisingumas, brolybė, bendrystė su Dievu ir kitais žmonėmis.

Ši gyvenimo pilnatvė, Kristaus dovana, jau dabar iš anksto patiriama Eucharistijos pokylyje, kuri Bažnyčia Viešpaties įsakymu švenčia Jo atminimui. Taigi kvietimas į eschatologinį pokylį, kuri visiems perduodame vykdydami evangelizavimo misiją, yra neatsiejamai susijęs su kvietimu prie Eucharistijos stalo, kur Viešpats mus maitina savo Žodžiu ir savo Kūnu bei Krauju. Kaip mokė Benediktas XVI, „kiekviename Eucharis-

tijos šventime sakramentiškai vyksta eschatologinis Dievo tautos susirinkimas. Eucharistinis pokylis mums yra tikra pranašų skelbto (plg. Iz 25, 6–9), Naujajame Testamente „Avinėlio vestuvėmis“ (plg. Apr 19, 7–9) pavadinto ir šventųjų bendrystės džiaugsme švęsimo galutinio pokylio anticipacija“ (Posinodinis apaštališkasis paraginimas „Sacramentum caritatis“, 31).

Todėl visi esame pašaukti intensyviau išgyventi kiekvieną Eucharistiją visais jos aspektais, ypač eschatologiniu ir misionieriškuoju. Taigi kartoju, kad „negalime artintis prie Eucharistijos stalo nesileisdami įtraukiami į misijinį judėjimą, kuris gimsta pačioje Dievo širdyje ir trokšta pasiekti visus žmones“ (ten pat, 84). Eucharistinis atsinaujinimas, kurį pokovidiniais laikais pagirtinai skatina daugelis vietinių Bažnyčių, taip pat bus labai svarbus siekiant iš naujo sužadinti kiekvieno tikinčiojo misionierišką dvasią. Su dar didesniu tikėjimu ir širdies polėkiu kiekvienose Mišiose turėtume išstarti aklamaciją: „Mes skelbiame, Viešpatie, tavo mirtį ir išpažįstame tavo prisikėlimą, laukdami tavęs ateinant!“

Šiais maldai skirtais metais, rengiantis 2025 m. Jubiliejui, norėčiau visus pakviesti visų pirma intensyviau išgyventi dalyvavimą Mišiose ir melstis už Bažnyčios evangelizacinę misiją. Bažnyčia, pakludama Išganytojo žodžiui, per kiekvieną Eucharistijos ir liturgijos šventimą nepaliaujamai kreipiasi į Dievą „Tėve mūsų“ maldos žodžiais „Teateinie tavo karalystė“. Taip kasdienė malda,

o ypač Eucharistija, daro mus vilties piligrimais – misionieriais, keliaujančiais į begalinį gyvenimą Dieve, į vestuvių pokylį, kurį Dievas paruošė visiems savo vaikams.

3. „Visi“. Visuotinė Kristaus mokinių misija sinodinėje ir misionieriškoje Bažnyčioje

Trečiasis ir paskutinis apmąstymas susijęs su karaliaus kvietimo adresatais: tai „visi“. Kaip jau pabrėžiau, „tai ir yra misijos šerdis: tas „visi“. Neišskiriant nė vieno. Visi įtraukti. Kiekviena mūsų misija kyla iš Kristaus Širdies, kad jis galėtų visus patraukti prie savęs“ (Kalba, pasakyta Popiežiškųjų misijų draugijų generalinės asamblėjos dalyviams, 2023 m. birželio 3 d.). Ir šiandien susiskaldymų ir konfliktų draskomame pasaulyje Kristaus Evangelija yra romus ir stiprus balsas, kviečiantis žmones susitikti, pripažinti vieni kitus broliais ir džiaugtis įvairovės darna. Dievas nori, kad „visi žmonės būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą“ (1 Tim 2, 4). Todėl savo misijų veikloje niekada nepamirškime, jog esame siunčiami skelbti Evangelijos visiems, „ne tarsi primesdami naują pareigą, bet kaip žmonės, trokštantys pasidalyti džiaugsmu, parodydami gražų horizontą, pasiūlyti viliojantį pokylį“ (Apaštališkasis paraginimas „Evangelii gaudium“, 14).

Kristaus mokiniai misionieriai visada nešiojasi širdyje rūpestį dėl visų žmonių, kad ir kokia būtų jų socialinė

ar net moralinė būklė. Palyginime apie vestuvių pokylį pasakojama, kad tarnai karaliaus nurodymu surinko „visus, ką tik sutiko, blogus ir gerus“ (Mt 22, 10). Būtent „vargšai, paliegėliai, akli ir luoši“ (plg. Lk 14, 21), t. y. paskutiniai ir visuomenės atstumtieji, yra ypatingi karaliaus svečiai. Dievo parengtas jo Sūnaus vestuvių pokylis visada lieka atviras visiems, nes jo meilė kiekvienam iš mūsų yra didžiulė ir besąlygiška. „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąją gyvenimą“ (Jn 3, 16). Kiekvieną žmogų, kiekvieną vyrą ir kiekvieną moterį, Dievas kviečia dalyvauti perkeičiančioje ir gelbstinčioje jo malonėje. Tereikia ištarti „taip“ šiai neatlygintinai dieviškajai dovanai, priimti ją ir leisti jai save perkeisti, apsivilkti ja kaip „vestuviniu drabužiu“ (plg. Mt 22, 12).

Misija visiems reikalauja visų išipareigojimo. Todėl būtina tęsti kelionę link visapusiškai sinodinės misionieriškos Bažnyčios, tarnaujančios Evangelijai. Sinodiškumas savaime yra misionieriškas, ir atvirkščiai, misija visada yra sinodinė. Todėl glaudus misionieriškas bendradarbiavimas šiandien yra dar aktualesnis ir reikalingesnis tiek visuotinėje Bažnyčioje, tiek vietinėse Bažnyčiose. Vadovaudamasis Vatikano II Susirinkimu ir savo pirmtakais, visoms pasaulio vyskupijoms rekomenduoju Popiežiškųjų misijų draugijų tarnystę: jos yra pagrindinės priemonės, „padedančios katalikams

nuo pat mažens persiimti tikra visuotinum ir misijų dvasia bei sėkmingai telkti medžiaginius išteklius visoms misijoms pagal kiekvienos reikmes paremti“ (Dekretas „Ad gentes“, 38). Todėl Pasaulinės misijų dienos rinkliavos visose vietinėse Bažnyčiose yra skirtos tik Visuotiniam solidarumo fondui, kurį popiežiaus vardu Popiežiškoji tikėjimo skleidimo draugija paskirsto visų Bažnyčios misijų reikmėms. Melskime Viešpatį, kad jis mus vestų ir padėtų mums būti labiau sinodine ir misionieriška Bažnyčia (plg. 2023 m. spalio 29 d. Vyskupų sinodo eilinės generalinės asamblėjos baigiamųjų Mišių homilija).

Galiausiai nukreipkime žvilgsnį į Mariją, kuri išprašė, kad Jėzus pirmąjį stebuklą padarytų būtent per vestuvių puotą Galilėjos Kanoje (plg. Jn 2, 1–12). Viešpats dovanoja jauniems ir visiems svečiams gausybę jauno vyno – tai išankstinis vestuvių puotos, kurią Dievas visiems rengia laikų pabaigoje, ženklas. Ir šiaudien prašome Marijos motiniško užtarimo Kristaus mokinių evangelizacinei misijai. Su mūsų Motinos džiaugsmu ir rūpestingumu, su švelnumu ir meilės jėga (plg. „Evangelii gaudium“, 288) eikime ir neškime Išganytojo Karaliaus kvietimą visiems. Šventoji Marija, Evangelizacijos Žvaigžde, melski už mus!

Pranciškus

PAKVIESTOJO MALDA

Dievo Karalystė yra graži ir linksma vestuvių šventė.
Susitikimas su Dievu – tai šventė, džiaugsmas, šokiai,
šypsėnos, neapsakomas grožis.
Bet kodėl tada daugelis mano, kad tikėjimas
panašus į liūdniausias laidotuves?

Apsidžiaugę pakviesti į vestuves,
sugalvojame tūkstančius priežasčių, kodėl negalime
nueiti.
Tu, Viešpatie, mums primeni, kad Tavo kvietimas
skirtas visiems,
kad ne mums spręsti, kas yra pakviestas.
Būtent tie, kurie atrodo tolimi, yra kviečiami į šventę.

Tavo vaišės, Viešpatie, skirtos visiems:
niekas neturėtų jaustis atstumtas,
atitrauktas nuo šventės, kurią Tu ruoši žmonijai.
Tačiau nepakanka priimti kvietimo:
Tu nori, kad kiekvienas vilkėtų vestuvių drabužį.

Bet tai nereiškia, Jėzau, kad turime išleisti daug pinigų.
Tu pats duodi šį brangų rūbą,
Tu pats veiki mūsų gyvenime,

kad pakeistum mus pagal savo atvaizdą.
Priimi mus tokius, kokie esame
savo gyvenimo kryžkelėse.

Užtenka tik atsiduoti Tau,
leisti Tavo šviesai mus apšviesti,
leisti Tavo švelnumui mus pakeisti
ir Tavo gailestingumui mus išgydyti,
skelbti Tave visam pasauliui
kaip Džiaugsmo ir Vilties Tėvą.

Turiny

- 5** Pratarinė
- 17** Enciklikos „Spe salvi“ citatos kiekvienai 2024 m. spalio dienai
- 28** Švč. Mergelės Marijos rožinio struktūra
- 33** Rožinio slėpiniai
- 42** Popiežiaus Pranciškaus žinia 97-osios Pasaulinės misijų dienos proga (2024 m. spalio 20 d.)
- 51** Pakviestojo malda

Viršelio nuotraukos autorius – Digital Storm

Iš www.istock.com

„Eikite ir kvieskite visus į vestuves“ (plg. Mt 22, 9)

**ŠVČ. M. MARIJOS ROŽINIO MALDA
ŠVENČIANT 2024 M. MISIJŲ MĖNESĮ**

NACIONALINĖ MISIJŲ TARNYBA
S. Skapo g. 4, LT-01122, įm. k. 306008380
Banko sąsk. LT57 7044 0901 0291 3209

Daugiau informacijos: misijos.katalikai.lt
info@misijos.katalikai.lt

Išleista tik skaitmeniniu formatu

Knygutė platinama nemokamai

2024 m. misijų mėnesio tema yra „Eikite ir kvieskite visus į vestuves“ (plg. Mt 22, 9). Ją popiežius Pranciškus pasirinko dėl aiškios misijinės šio sakinio prasmės. Viena vertus, mes, tikintieji, turime tapatintis su tais, kurie, nepaisant ribotumų ir silpnybių, yra pakviesti į amžiną Dievo parengtą šventę. Tačiau taip pat esame kviečiami tapatintis ir su karaliaus tarnais, siunčiamais sukviesti kitų. Kviečiami ne tik keletas privilegijuotų ar tobulų asmenų – kviečiami visi. Popiežius pabrėžia: visi! Gavęs kvietimą, kiekvienas savo gyvenime turės apsispręsti, ar priimti šį išgelbėjimo kvietimą, ar jį atmesti.

Šis maldynėlis yra skirtas rožinio maldai spalio mėnesį. Tai priemonė, tradicinę rožinio maldą papildanti apmąstymais apie Bažnyčios ir kiekvieno tikinčiojo misionieriškumą. Esame raginami ir savo gyvenimo pavyzdžiu, o ne vien žodžiais, kviešti pasaulį į išganyką. Tai ir reiškia būti misionieriumi ir išgyventi visuotinę Bažnyčios misiją.

Siunčiame savo aukas ir meldžiame už misionierius „ad gentes“, t. y. už tuos, kurie palieka savo tėvynę, kad padėtų Bažnyčiai augti ten, kur Kristus dar nėra visiems gerai pažįstamas.

Knygutė platinama nemokamai skaitmeniniu formatu